

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ενατον κι' είκοστών μετρούντες χρόνον
έδουλόμεν'στην γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἑηλεκόσα δεκατηρία,
δραῖσις και θερημὴ φιλοπατρια.

Είκοστή Σεπτεμβρίου και πρώτῃ,
νέοι πάλιν ἀκουονται κρότοι.

Χίλια κι' ἑβδομήντα και διακόσ' ἀκόμη,
πᾶνε και συνθήκαι και δικαίων νόμοι.

**Και βροντοῦν παλληκαροαῖς
'στῆς Ἡπειροῦ τῆς μεροαῖς.**

Ἵτῆς Ἡπειροῦ τὰ βουνά,
ἴστων ἐλευθέρων ἀέρα
τι πανάκια γαλανὰ
κυματίζουν πέρα πέρα.

Ἄδικα δὲν ἐγαθήκαν νειάτα και παλληκαριαῖς
γιὰ νὰ ξανακάνουν δούλους δούους εἰδαν' Ἀλευθριαῖς.
Μήτε δέχονται, φωνάζουν, εἰς τὴν ράχη των ἀπάνω
νέους συγγεροῦς δυνάστας
τῆς πλατισκοκόλου πάστας,
γιὰ νὰ γίνῃ τὸ χατήρι τοῦ Μαρκέζου Τζουλιάνου.

Γιὰ κυτᾶτε τὰ βουνά μας... εἰλα γαλανοντυμένα,
και σηκῶνε τὴν γαλάζια κάθε πόλις και χωριό,
και τῆς Κορυτοῦς κορίτσια καρτεροῦν ἀρματωμένα
τὴν κυρία τοῦ Μπιλλίνσκη μ' ἔλο τῆς τὸ μαγειριό.

Νὰ Σουλιώτισαις καινούριας, ἡρωῖδες ζηλευταιῖς,
κι' ἔρκο πᾶνουν ἱερὸ
νὰ χορέψουνε κι' αὐταῖς
τοῦ Ζαλέγγου τὸν χορό.

Σταθῆτε, μὴ σκεπάζετε τῆς Ἀλευθριαῖς τὸν ἥλιο...
βρόντα μὲ τὴν Χειμάρα σου, και μῆνε Σπυρο — Μήλιο,
κι' ἄς κρᾶξουν εἰλοι βροντεροί
μὲ σὲ τὸν Καπετάνο:
ἐδῶ και νένας δὲν χωρεῖ
Μπέργχολδ και Τζουλιάνο.

Παντοῦ τὸ φῶς τῆς Ἀλευθριαῖς ν' ἀστράφῃ, νὰ θαμβῶσῃ
και τούτῃ τὴν Ἐπιτροπή,
ποῦ στέλλεται χωρὶς ἄντροπή
μὲ τὸν σκοπὸ τὸν ἄτιμο νὰ σᾶς ξανακλαδῶσῃ.

